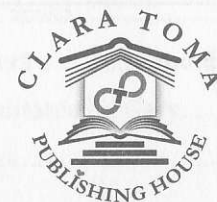

Lise BOURBEAU

Puterea iertării

BENANI

2020

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi fotocopierea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețelele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului, reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

CLARA TOMA PUBLISHING HOUSE București
www.ctpublishinghouse.simplesite.com
e-mail: claratomapublishing@gmail.com

Traducere: Cătălina Leuca

Copertă și tehnoredactare: Magda Căpraru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOURBEAU, LISE

Puterea iertării : Benani / Lise Bourbeau. - București : Clara

Toma Publishing House, 2020

ISBN 978-606-94995-9-7

159.9

ISBN Epub: 978-606-94995-6-6

Contents

Mulțumiri.....	4
Către cititori	5
Prolog.....	6
Capitolul 1 Sosirea lui Ari (1 august 1986)	8
Capitolul 2 Fericirea părinților	15
Capitolul 3 Întâlnirea cu familia	23
Capitolul 4 Moștenirea.....	31
Capitolul 5 Bucuria revederii lui Mishaël.....	41
Capitolul 6 Dificultățile Carinei	45
Capitolul 7 Copilăria lui Ari	57
Capitolul 8 Sărbătoarea	65
Capitolul 9 Lunarienii	76
Capitolul 10 Transformarea lui Benani	85
Capitolul 11 Marea plecare	96
Capitolul 12 Deziluzia	108
Capitolul 13 Separarea.....	117
Capitolul 14 Talentele se dezvoltă	123
Capitolul 15 Revolta lui Ari.....	135
Capitolul 16 Împăcarea.....	147
Capitolul 17 Vindecarea lui Benani	157
Capitolul 18 Benani la Vancouver.....	165
Capitolul 19 Întoarcerea acasă.....	180
Capitolul 20 O nouă soacră	193
Capitolul 21 Homosexualitatea lui Gary.....	203
Capitolul 22 Descoperirea.....	217

Îmi întorc privirea de la ce se întâmplă pe pământ, iar părinții mei, fericiți, apar lângă mine. Mama mea declară:

- Asta e, vom ajunge din nou pe pământ, ne vom încarna ca ge-
meni și acum ne cunoaștem părinții. Știm că și tu te pregătești; îi
cunoști pe-ai tăi?

- Nu. MISHAËL mi-a povestit că mă întorc într-un fel special, nu
decid nici motivul întoarcerii, nici părinții. Nu știu mai mult, dar am
încredere în el și mă las călăuzit.

Imediat ce am terminat de spus asta, m-am simțit atras cu mare
viteză spre pământ. Mă trezesc într-o cameră unde o moașă ține un
bebeluș în brațe. Ea îi anunță pe Ben și pe Diane că sunt părinții
unui băiat frumos. Când spune aceste cuvinte, sunt aspirat în cor-
pul bebelușului. E atât de dureros să fii atât de constrâns că scot
un țipăt puternic și încep să plâng cu toți plămânii. Moașa declară
glumind: « WOW! Bebelușul ăsta are o voce bună. Sunt sigură că se
va face ascultat. Pregătiți-vă să trăiți cu un copil care are caracter.»

*Poftim? Visez? Părinții mei sunt Ben și Diane? MISHAËL, unde ești?
De ce nu m-ai pregătit pentru asta? Ți-ai bătut joc de mine. Nu-l văd
pe MISHAËL, dar am sentimentul că îl aud râzînd în hohote:*

« **Noua ta viață începe, felicitări! Ești exact unde trebuia să
fii.** » Mai serios, continuă: « **Ești pe cale, iar tot ce ți se va întâm-
pla are un sens pentru nevoile sufletului tău. Ești singurul care
poate decide să-și facă viața ușoară sau nu, fericită sau nu, ba-
zată pe inteligență și iubire sau nu. Ceea ce ai învățat face parte
din tine și eu voi fi alături de tine, fie că îți dai seama sau nu.**»

În timp ce îmi vorbește, o aud pe Diane spunându-i lui Ben, în
timp ce mă privește:

- Iubitule, ce ai spune dacă l-am numi Ari, în amintirea tatălui
tău? Decisesem să-l numim Michel, dacă e băiat, dat uită-te la fața
lui, nu-i convine numele ăsta.

Ben reflectează, mișcat. Diane este atât de emoționată și bucu-
roasă de ideea asta, încât e de acord. Nu înțelege de ce, pentru că nu
ar fi fost deloc de acord cu asta în timpul sarcinii.

Cât despre mine, eu știu cauza acestei schimbări bruște. În tim-
pul nașterii, am văzut lângă Diane un suflet care, văzându-mă, mi-a

spus: « E în regulă, ia-mi locul. Tu ai mai mare nevoie ca mine să
revii, așa că eu voi reveni mai târziu. »

Simt prezența ghidului meu; a avut un cuvânt de spus în această
decizie. De-acum e imposibil să dau înapoi, nu pot decât să profit cât
pot de ce se întâmplă. Aud vocea lui MISHAËL care exclamă :

« **Drum bun și pe curând, Arissiel!** »

*MISHAËL mi-a făcut o farsă; pariez că știa ce o să mi se întâmple
de vreme ce îmi tot repeta că trebuie să mă întorc pe pământ. Diane,
soția lui Benani, era vizibil însărcinată, dar nu m-am gândit nicio se-
cundă că eu voi fi cel care va ieși din burta ei. Într-o zi îl voi întreba de
ce nu m-a pregătit pentru asta.*

*Pe de altă parte, nu-mi vine să cred că ăștia doi nu mă recunosc:
tocmai s-au hotărât să mă numească Ari! Ah, dacă aș putea vorbi, le-
aș spune că în realitate sunt tatăl lui Ben (Mona era cea care iubea
numele Benani și-l folosea întreg, nu eu! Și Diane îi spune tot așa, în
afară de când e supărată).*

Iată-mă în așternuturi frumoase, fiul celui care era fiul meu! Si-
tuația e total pe dos! E cu totul ciudat. Credeam că felul în care am
murit în viața precedentă e o surpriză suficient de mare. Dar nu, o
a doua a urmat imediat după asta, descoperirea că eu continui să
trăiesc în lumea sufletului și au apărut apoi unele noi... Or mai fi și
altele?

N-am vrut niciodată să cred aiurelile care se povesteau pe tema
reîncarnării, dar lumea sufletului pe care tocmai am părăsit-o, mă
bântuie și descopăr mai ales ce noroc am avut să întâlnesc o ființă
atât de minunată ca MISHAËL care m-a ghidat să înțeleg mai multe
adevăruri. Ce răbdare a avut cu mine! Mi-a luat o grămadă de timp
să accept să-l ascult, și și mai mult să îl înțeleg. Mi-a spus foarte
clar că dacă voi pune învățăturile lui în practică, viața pe care o voi
începe va fi de departe mai bună. Deja nu sunt sigur că îmi amintesc
tot ce mi-a spus.

Mi-a explicat că toate sufletele sunt inevitabil atrase de părinții
aleși în funcție de ce au de realizat pe pământ. Sunt contrariat: Nu
m-a prevenit că Ben și Diane vor fi părinții mei, dar nu-l învinuiesc.
Dacă aș fi știut, pur și simplu n-aș fi acceptat să revin.

MISHAËL, ești pe-aici? Mi-ai promis că o să fii alături de mine și
că mă vei ajuta dacă e nevoie. Ei bine, deja am nevoie de ajutorul tău.
M-am obișnuit să te tot caut în lumea sufletelor și am învățat să am
încredere în tine. Te rog, MISHAËL, dă-mi un semn!

Imediat, simt o prezență luminoasă lângă mine. Nu văd nimic,
dar știu că e Mishaël, cu răbdarea de înger cu care m-a binecuvântat

de fiecare dată când l-am întâlnit de cealaltă parte. Îl aud:

- Ai dreptate, tu și Benani aveți multe conflicte de rezolvat; de aceea, știam că vei fi atras către el. Ceea ce vei învăța în compania lui, va fi extrem de important pentru ceea ce trebuie să realizezi în viața pe care o începi. Îți amintești, nu-i așa, că urmează să te vei imbarca într-o mare aventură? Nici nu-ți închipui câte lucruri ai putea învăța și rezolva dacă te implici cu adevărat.

Auzindu-l, îmi amintesc imediat oferta făcută de partea cealaltă, pe care, în ciuda rezistenței mele, am sfârșit prin a o accepta. Învățasem să am încredere în el și era mai puternică decât mine senzația că merita să accept propunerea lui. Puteam chiar să-mi amintesc cu exactitate ce s-a întâmplat între noi înainte de sosirea mea în cameră cu Benani și Diane

- Pentru început, mi-a spus MISHAËL, vreau să știi că numai puțini oameni au privilegiul care ți s-a oferit acum. Vreau să înțelegi bine și să ai, de asemenea, și LIBERUL ARBITRU de a decide dacă vrei să accepți sau nu. Tu ești totdeauna cel care are ultimul cuvânt în ce privește orice vrei să trăiești, pentru că știi, la fel ca mine, că vei culege ce semeni, adică va trebui să-ți asumi consecințele tuturor deciziilor de aici, de pe pământ. Ești pregătit să auzi propunerea mea?

- Îmi pui întrebarea asta, i-am zis imediat, știind foarte bine ce trăiesc. Știi tot timpul ce gândesc și ce simt, chiar vrei să-ți răspund?

- Da, mi-a spus el, fiindcă asta te ajută să clarifici mai mult ce trăiești în interior.

- Da, sunt pregătit, chiar dacă mă întreb ce mi-ai rezervat. O voce îmi spune că nu e sigur că îmi va plăcea asta.

- Ei bine, iată: te vei întoarce pe pământ așa cum fac toate sufletele, adică fiind atras automat de părinții de care vei avea nevoie. În mod normal, acești părinți sunt aleși în funcție de ce decizi tu că urmează să rezolvi în viața viitoare. Ce va fi diferit pentru tine e că nu vei decide nimic precis, pentru că oportunitatea care ți se oferă acum este să rezolvi TOT ce ți-a mai rămas de rezolvat în viața următoare. E ca și cum vei rezolva sute de vieți în același timp. Asta presupune că urmează să trăiești multe experiențe care pot fi foarte dificile. E ca și cum ai trăi una sau mai multe vieți într-un an. Vei avea o copilărie și o adolescență destul de obișnuite, doar că vei primi sfaturi și ajutor din plin de la mine, numai că voi fi invizibil și nu vei fi neapărat conștient de ele...

...La vârsta de 18 ani, vei deveni conștient de ceva foarte important care-ți va schimba complet viața. Acceptând propunerea mea

acum, vei putea alege o anumită direcție la 18 ani. Vei avea niște talente speciale și vei avea impresia că ești izolat de ceilalți pentru că te vei simți foarte diferit de ei. Această singurătate nu va fi ușor de trăit. Dimpotrivă, pe măsură ce vei lucra la ego-ul și rănil tale, va trebui, în același timp, să ajuți și alte persoane să evolueze și să meargă către iubirea de sine, Există posibilitatea să trăiești momente minunate, dar, în același timp, dacă te opui planului tău de viață, vei trăi momente dificile. Îți pot spune dinainte că va fi o viață foarte plină, foarte ocupată, fără vreun moment de odihnă.»

După această conversație, Mishaël mi-a explicat ce înțelegea el prin « rană a sufletului » apoi, cum eram nerăbdător să aflu consecințele unui eșec, chiar și parțial, m-a asigurat: răsplata eforturilor mele va fi suficientă pentru a mă încuraja să-mi ating perfect scopurile. Dar cât timp nu voi accepta să trăiesc cutare sau cutare situație dificilă, ea se va repeta din ce în ce mai des, ceea ce ar trebui să mă ajute să o decodific. M-a asigurat că voi avea la dispoziție mai multe instrumente și că, la fel ca toți oamenii, nu voi fi niciodată singur.

Simțind că MISHAËL e încă în apropiere, i-am reamintit promisiunea că va fi totdeauna acolo pentru a mă ajuta și l-am întrebat dacă îl pot chema oricând. El mi-a răspuns:

- Pentru moment, Ari, îmi doresc ca tu să-ți trăiești viața cum crezi de cuviință. Vorbește cu mine oricât de des îți dorești, dar mă vei uita încetul cu încetul, pe parcursul următoarelor luni. Vreau ca, mai degrabă decât să ai încredere în mine, să fii mai în contact cu intuiția ta. Când vei avea 18 ani, voi reveni să te văd pentru a te călăuzi către planul tău de viață. În plus, voi continua învățăturile începute de cealaltă parte, dar nu vei fi conștient că le primești. Voi interveni mai mult la nivelul sufletului tău...

...De fiecare dată când vei fi cu adevărat în inima ta, îți va fi ușor să refnnozi legătura cu învățăturile mele. Dar când ego-ul tău va prelua controlul, vei trăi momente foarte dureroase, e normal. Îți voi transmite știința mea în momentele de odihnă, mai ales noaptea. Dacă îți vei face bunul obicei de a medita, aceea va fi tot o ocazie de a-ți hrăni sufletul. Momentele de meditație sunt întotdeauna, pentru oameni, momente propice receptării mesajelor de la ghizii lor. Acum te las; vei face cunoștință cu părinții tăi care sunt foarte fericiți să te întâlnească. Începând de-acum, te previn, vei uita repede că tatăl tău era fiul tău în cealaltă viață. Obișnuiește-te repede să le spui părinților tăi *mama și tata!*

Sunt în brațele ...«mamei» și-l aud pe ... «tata» spunându-i :

- Ai observat cât de repede s-a liniștit? Și privirea asta! Nu știu

ce vede în colțul camerei, dar trebuie să fie ceva frumos, pentru că pare că zâmbește!

«Mama» îi răspunde :

Am auzit că bebelușii au acces la tărâmul invizibil. Se pare chiar că le trebuie câțiva ani să se desprindă complet de lumea sufletului... Poate că asta i se întâmplă.

Îi privesc intens și îmi spun că va trebui să mă obișnuiesc să le spun mama și tata. Oare o să reușesc? Mă simt foarte ciudat. Oare toți copiii trăiesc asta? Oare și ei își cunosc părinții înainte să se nască? De când l-am cunoscut pe MISHAËL, nu mă opresc din pus întrebări.

Părinții mei se uită la mine și se pun pe râs, un râs nervos. Tata spune:

- I-ai văzut privirea? E ca și cum ne-ar cunoaște de dinainte. M-a trecut un fior, parcă e un adult.

Moașa mărturisește că n-a văzut niciodată un nou-născut așa de vioi. Adaugă:

- Nu știi dacă aveți noroc sau nu, dar bebelușul acesta e un specimen rar. Am observat că de la începutul anilor 80, mai mulți copii se comportă diferit de cei din alte vremuri; sunt foarte vioi și rapizi. Îi numim «copiii noi». Micuțul vostru Ari este cu siguranță unul din ei. Vă urez mult noroc. Un astfel de copil aduce fie mari bucurii, fie mari dureri, dar un lucru e sigur, vă va umple viața.

Are dreptate. Părinții mei nu știu încă ce aventură încep. Nici eu, de altfel, dar am certitudinea interioară că nu ne vom plictisi împreună. Ah! Ce n-aș da ca MISHAËL să fie tot timpul alături de mine! Are o astfel de înțelepciune că totul pare simplu cu el. Mi-a zis că cu cât mă comport mai inteligent, cu atât lucrurile vor fi mai ușoare pentru mine. Îmi doresc să nu uit sfatul lui.

Sunt obosit. Totdeauna m-am gândit că numai mama suferă când naște și nici nu mi-a trecut prin gând că și bebelușul suferă la fel de mult.

Ochii mi se închid; moașa se apleacă spre mine, mă ia cu multă blândețe în brațe și mă pune într-un coșuleț drăguț care se simte bine, lângă patul mamei mele *Ah! mi-e mai ușor să-i spun Diane! «mamă» decât lui Ben «tată». O să mă străduiesc, cred. Ah! ce bine mă simt în coșul meu; e moale și cald, dar mai puțin decât în brațele mamei.*

Ea e la fel de obosită ca mine, căci o aud pe moașă și pe tata vorbind în timp ce ies din cameră:

- Să-i lăsăm să doarmă pe amândoi. Merită.

Ah! ce frumos e aici, unde mă aflu: toate aceste culori, această muzică dulce... Sunt cu oameni... Dar îi recunosc! Sunt părinții pe care-i aveam în viața precedentă. Ce zâmbete! Par fericiți să mă vadă. Îmi amintesc că mi-am petrecut timp aici, cu ei, înainte de a ajunge în burta mamei mele actuale. Sunt foarte fericit să fiu din nou în lumea sufletului. De când MISHAËL mi-a spus că trebuia să mă întorc pe pământ, credeam că nu voi mai putea reveni. Mama îmi explică:

- Toate sufletele vin aici în timp ce dorm pe pământ. Vei veni des aici: ești încă bebeluș și bebelușii dorm mult. De altfel e necesar pentru a te ajuta să faci tranziția către noua ta viață. Sejururile tale aici îți vor permite să te obișnuiești treptat cu noua ta familie și viață. Cu timpul, vei întâlni din ce în ce mai puțin sufletele care fac parte, ca și noi, din familia ta de suflete. Îl vei întâlni mai ales pe MISHAËL, ghidul tău principal pentru moment, și pe alți câțiva, la nevoie. Când te vei trezi, nu-ți vei aminti ce s-a întâmplat în timpul somnului.

Râzând, tatăl meu mi-a zis :

- Universul ți-a făcut una bună, nu? Nu prea ți-a plăcut să revii ca fiul celui care era fiul tău în fosta viață, din ce văd.

- Încă sunt uimit, nu știu cum să fac față situației. Sunt mai ales dezamăgit că MISHAËL mi-a ascuns asta. Fac pariu că el a pus asta la cale. Când am reacționat de față cu el, mi-a explicat că nu el poate decide condițiile în care renasc sufletele de care se ocupă el, că e un magnetism care ne atrage către părinți de care avem nevoie în fiecare viață.

Amintindu-mi că mă anunțaseră se intenția lor de a reveni pe pământ curând ca gemeni, i-am întrebat:

- Dar voi doi? Cum se face că, spre deosebire de mine, vă cunoașteți deja viitorii părinți?

Îmi răspunseră în același timp:

- Ghidul nostru știa că de-abia așteptam să ne întoarcem pe pământ și că eram pregătiți să ne acceptăm soarta.

Nu mă pot abține să râd în hohote la sincronizarea lor:

- Sunt impresionat! Voi practicați să gândiți și să vorbiți același lucru în același timp, ca niște adevărați gemeni. Dar cine vor fi părinții voștri?

Amuzați, au zâmbit. Mama mi-a răspuns, singură, de data asta:

- Suntem deseori lângă viitoarea noastră mamă. E însărcinată de numai două luni și așteptăm să ne obișnuim cu prezența ei pentru a intra în ea. Ea încă nu știe că e însărcinată. Va fi surprinsă și nefericită să afle asta. Noi o iubim deja; are o inimă mare sub acel

exterior rece și am fi surprinși dacă ar alege să scape de noi. Nu-ți putem spune cine e, dar știm ce ne-a atras către ea și tatăl nostru.

- Ce v-a atras?

Resp. Ne e imposibil să-ți dezvăluim asta pentru moment, dar te asigur că vei afla într-o zi. Ne vom întâlni pe pământ. Poate că tu ne vei întâlni! Nimeni nu poate prevedea lucrurile astea.

Părinții mei din viața precedentă s-au privit, s-au înțeles și mi-au spus împreună:

- La revedere, Ari, fii fericit în noua ta viață. Te vom urmări de departe.

E ciudat să mă aflu în această lume care, în definitiv, mi-a plăcut. A trebuit să mă obișnuiesc, dar odată ce asta s-a întâmplat, aș fi preferat să locuiesc aici, în loc să mă întorc pe pământ. Sper că voi putea reveni aici de câte ori vreau. Am impresia că mă întorc acasă când vin aici. Dar asta chiar este casa mea! Îmi amintesc că MISHAËL m-a asigurat că lumea sufletului este a mea, mai mult decât lumea terestră, care se compară cu școala, pentru că e un moment de trecere, nu o locuință permanentă. MISHAËL mi-a dezvăluit și că, la trecerea noastră în lumea sufletului, suntem conștienți de ce avem de învățat pentru a trăi în armonie, iar pământul e locul în care evaluăm dacă știm bine lecția, ca un examen de sfârșit de an.

Capitolul 2 Fericirea părinților

Sunt deodată aspirat către pământ și mă trezesc în pătuțul meu. Am o foame de lup; deschid gura pentru a cere de mâncare, dar tot ce pot scoate sunt sunete din ce în ce mai ascuțite. *Oare eu sunt cel care urlă? Nu asta era intenția mea, totuși. E clar în mintea mea, vreau ca mama să-mi dea de mâncare. De ce nu pot pur și simplu să spun: «Mamă, mi-e foame!».*

- Nu ești decât un bebeluș, Ari! Dă-i timp creierului tău să dăcă legătura între ce știi și gesturile corpului tău. Amintește-ți că bebelușii trebuie să învețe din nou să-și stăpânească funcțiile corporale, cum ar fi vorbirea, mersul, mâncatul, mersul la toaletă, îmbrăcatul. Crește-ți răbdarea, vei avea nevoie de ea în această viață. *Pe MISHAËL îl aud. Mai și râde. E adevărat că totdeauna a avut simțul umorului.*

Uite-l pe tata! Sunetele pe care le scot sunt suficiente de puternice pentru a trezi tot cartierul. Acum eu sunt cel care are chef să râdă. În mod ciudat, mușchii feței mele nu par să reacționeze cum vreau eu. Bun, va trebui să mă obișnuiesc cu faptul că corpul meu nu răspunde imediat la ce vreau.

Tata mă ia cu delicatețe pentru a mă pune în brațele mamei. *Frate! Parcă-i e frică să nu mă spargă. Nu e obișnuit să țină un bebeluș, e clar. «Hei, tată, sunt mult mai solid decât crezi! Nu trebuie decât să-mi susții spatele; deocamdată nu pot face mai nimic, dar nu va dura mult până lucrurile se vor schimba, vei vedea.»* Ah! mama știe cum se face, ea mă așează lin la sânul ei, a cărui piele, atât de moale, se simte atât de bine încât nu am decât o poftă – să gust. Ea mă lasă; gustul e mai bun decât mirosul. *Cât de bine și în siguranță mă simt în adâncitura brațelor ei. Nu-i e frică să se mute; observ asta din felul ei de a mă așeza pentru ca amândoi să stăm confortabil.*

În timp ce mă hrănesc, îi ascult vorbind și mă uit peste tot în jurul meu.

- E copilul meu se minunează tata, e incredibil. E atât de drăgălaș! E impresionant să văd cum totul se face natural. Imaginează-ți! A ieșit din tine acum câteva ore și deja știe să se hrănească de la sân! Și sunt sigur că a crescut! Ce miracol, nașterea! Îmi amintesc că într-o zi eram la un prieten unde am văzut cum cățelușa lui a fătat trei pui. N-aveam nici opt ani și m-a impresionat foarte tare. Până în

acea zi n-aveam nicio idee despre cum vin pe lume animalele, dar nu am vrut să-i spun asta prietenului meu, care lăsa să se înțeleagă că era obișnuit. Trebuia să vezi expresia de pe fața mamei când i-am explicat ce văzusem. Apoi am vrut să știu dacă mă născusem în același fel. S-a simțit încurcată un moment, i se părea că sunt prea mic, dar, de vreme ce puneam întrebarea, a dedus că eram pregătit să primesc un răspuns. M-a bulversat foarte tare, știi, ce mi-a povestit mama. La vârsta aia era normal...

Camera în care ne aflăm nu e colorată. Ce diferență între asta și curcubeele pe care le-am contemplat înainte de a ajunge aici! Dacă aș putea vorbi cu părinții mei, primul lucru pe care l-aș spune ar fi să adauge culori camerei lor. Sper să le văd în restul casei. Din fericire, mama e îmbrăcată toată în roz. Ah! nu, nu e o îmbrăcăminte, ea e toată roz și culoarea ei mă acoperă cu totul. Dar mamă, de ce mă gâdili?

În timp ce tata vorbește, mama îmi examinează picioarele, tălpile și degetele de la mâna de pe sânul ei.

- Are reflexe bune. Uite cum își mișcă picioarele când îl ating. E perfect, ce ușurare! Mi-era atât de frică să îl examinez! Trebuie să fie dificil pentru o mamă, chiar și pentru un tată, îmi imaginez, să aducă pe lume un copil cu handicap. Dacă ni s-ar fi întâmplat asta, nu știu cum aș fi reacționat, cum aș fi putut trece printr-o asemenea încercare.

- Eu nu m-am gândit niciodată, eram sigur că nu puteai aduce pe lume decât un copil perfect.

Mama zâmbeste :

- Ești drăguț, iubitule; ai darul de a mă face să mă simt specială. Dacă ai știi cât de fericită sunt acum! Singura umbră din tablou este absența mamei de la naștere; i-am spus de atâtea ori că vreau să fie aici. Dar, mă rog, nu s-a putut elibera decât duminică; era deci clar că va lipsi dacă bebelușul vine în timpul săptămânii. Trebuia să o aștept încă două zile. Dar dacă ar fi vrut cu adevărat, putea să se elibereze, sunt sigură. Am sunat-o când au început contracțiile și nici nu m-a sunat înapoi să afle ce s-a întâmplat. Asta mă și înfurie, mă și întristează.

Tata i-a spus atunci :

- Te rog, nu te întrista, Diane. În timp ce tu dormeai, le-am sunat pe mamele noastre și pe sora mea pentru a le da vestea cea mare. Niciuna dintre ele nu era acolo, așa că le-am lăsat mesaj pe robot. Trebuie să-ți spun că ieri am deconectat telefonul imediat ce moașa a venit pentru a mă asigura că nu vom fi deranjați. Deci e posibil ca mama ta să fi sunat...

Mama pare că nici nu-l aude pe tata. Ea continuă:

- A fost atât de puțin maternă cu mine, n-ar trebui să fiu surprinsă de atitudinea ei cu bebelușul. De altfel, am fost avertizată: când am anunțat-o că sunt însărcinată, nu a apreciat deloc noutățile. Mi-a zis că aș mai fi putut aștepta câțiva ani înainte să am un copil. Era atât de preocupată că va deveni bunică și că va simți că a îmbătrânit, încât nu a fost în stare să se bucure pentru mine. Dar a uitat că era mai tânără decât mine când m-a avut pe mine: nu avea decât 19 ani, eu am 24. Ar trebui să fie mândră că a devenit bunică atât de tânără, așa mi se pare.

Ce se întâmplă cu laptele mamei? De când a început să vorbească de mama ei, și-a schimbat gustul și nu mai curge așa de ușor: trebuie să trag mai tare ca să am suficient. Ea își dă seama? Și-a pierdut culoarea frumoasă, roz: are acum tot felul de tonuri șterse și schimbătoare. Îmi amintesc că am văzut unele asemănătoare în jurul oamenilor, când eram în lumea sufletului; nu știam că le pot vedea și aici. Oare m-aș simți mai bine dacă nu aș percepe aceste culori?

- Sigur că nu. Percepi tristețea mamei tale; în afară de a o simți în tine, o poți vedea cum iese din ea. Îți amintesc ce ți-am spus și înainte: acestea culori sunt aurele oamenilor, care variază în funcție de gândurile și sentimentele lor. Toți bebelușii le percep la nașterea lor și își pierd capacitatea asta mai încet sau mai repede, în funcție de cât de mult sunt încurajați să le folosească sau nu.

Mulțumesc, MISHAËL! cât de mult îmi place să-ți aud vocea, ce căldură îmi aduci!

Dintr-o dată, telefonul sună și tata se grăbește în camera alăturată:

- E una dintre bunici care sună înapoi. Sper că e a mea, e-abia aștept să vorbesc cu ea.

Cu siguranță e mama lui, fiindcă vorbește cu o voce puternică și plină de fericire.

- E perfect, frumos și drăgălaș. Diane tocmai îl hrănește pentru prima dată, e foarte emoționant! Dar chiar, tu m-ai hrănit la sân? Nu m-am gândit niciodată să te întreb...

...Ah! păcat... Atunci poți veni mai devreme decât prevăzuseși? Știu, nu trebuia să vii la Montreal decât săptămâna viitoare, dar bebelușul e deja aici. Ți-am amenajat un pat în camera de oaspeți. Apartamentul nu e luxos, dar ne-ar face mare plăcere dacă ai sta la noi când vii...

...Și eu am enorm de multe lucruri să-ți spun. O să vorbim despre toate când vii. Sunt încântat că poți veni mai devreme. Imediat ce